

Stomahul și mădulările

Gheorghe Asachi

Chiar ca astăzi, în vechime
Mulțămît n-au fost mai nimeni.
O zi-n Roma de Senat
Tot poporul dezbinat
Zis-au: Lauda ș-orice bine
La boierii țării vine,
Când în pace și-n război
Purtăm sarcina tot noi!
Împutând deci în mânie
Pe Senat de tiranie,
Iute iese din cetate
Tot poporul ca să-și cate
Nouă patrie, alt pământ,
Și deodată se așează
Pe un munte ci-i zic Sfânt.
Dar Senatu-i deputează
Pre Menenius înțelept,
Ce-mblânzind nedreaptă ură
Prin a sa cimilitură
Îl aduse îndărăt.
Romanului deci popor
Zise cesta senator:
Mădulările rebele
Imputau o mii de rele
Rânzei lor și mai ales
Că un trai ș-ar fi ales
Spre mâncare și spre somn;
Deci și ele-au vrut să facă
Fiecare ca un domn.
Fără noi, zise-ntre sine,
Bârdăhanii nimic sânt,
Ș-ar trăi doară de vânt?
Când șarbindu-i foarte bine
Asudam ca niște vite,
Iar stomahu-n loc s-ajute
Osteneala ni înghite,
Ca să prindă la vârtute!
Decât șerb să fii tu trist,
Mult mai bine-i egoist!
Cele zise-au și făcut,
Talpa-n loc au și stătut.
Nici pic brațul se întinde,
Mâna la nimic nu prinde,

Și stomahului zic toate:
Lucre singur, dacă poate!
Îns-aceast-a lor mânie
Au fost mare nebunie;
Fiecare mădulare
Pe stomahul tot întărtă,
Dar pe sine însăși ceartă,
Că-n curând au obosit,
Și când toate au amorțit
Mădulările rebele
Cam târziu au înțeles
Că spre comun interes
Mai mult lucră decât ele
Cela cărui zic bârdan,
Leneș, trândav și tiran!